

MIKHAL HAVEL

AMARE

AMARE

Michal Havel

Pět stop vysoká harpyje vlétla do místnosti jedním z tmavých otvorů u stropu. Neměla tušení, jak dlouho byla uvězněna ve skalní mase, ani proč letí zrovna sem. Měla pouze neutichající touhu zabít a byla si jistá, že ji ukojí pouze v této místnosti.

Šíp, jenž ji zasáhl do prsou, však její touhu předčasně utišil. Umírala a neovladatelně se řítla k zemi. Uvědomila si, že je vlastně šťastná. Konečně si ji smrt našla. Po nekonečných letech v kamenném vězení byla volná. Ještě než naposledy vydechla, spatřila své sestry, které se stejnou touhou vlétly do místnosti těsně za ní.

**„Děti jsou světlem života a osvětlují cestu
budoucnosti.“**

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu s láskou věnuji mému ryzímu pokladu Terezce Havlové – jsi to nejcennější, co v životě mám.

PODĚKOVÁNÍ

Především děkuji Marcelle Špakové za její věcnou kritiku a postřehy, které jsem já přehlédl – a že jich bylo. Nemluvě o gramatice, se kterou jsem nikdy nebyl moc dobrý kamarád.

Paní Evě Tošovské za finální korekturu a vedení v začátcích mého tvořivého psaní.

Josefu Bartošovi za jeho dlouholeté přátelství.

Miluši Havlové za čas, jež mi s láskou věnovala v dobré víře v naši společnou budoucnost – nejednou jsi mě přivedla k vhodnému tématu pro doplnění vedlejších částí příběhu.

Pavlu Lakomému za předlohu obrázku na obal a Petru Kuchyňkovi za přípravu obalu samotného.

Radce Šlégrové za nezapomenutelný den a probuzení pocitů, které ve mně hluboce dřímaly, a já pod jejich vlivem upravil značnou část příběhu.

Nakonec mé mamče, která byla vždy připravena mě podpořit bez ohledu na situaci.

PROLOG

Mladý muž přecházel z jedné strany místnosti na druhou. Byl netrpělivý a nervózní. Napjatě očekával, až se otevřou dveře a on bude moci vstoupit.

Dávno již ve světnici vedle utichly hlasité steny smíchané s pláčem novorozeněte, a proto se obával nejhoršího.

Měl však na mysli slova porodní báby, že za žádných okolností nesmí rušit porod.

Když už byl pevně rozhodnutý, že porodní bábu neuposlechne, ozval se opět dětský pláč. Zhluboka si oddychl a s ohromnou úlevou se usadil v křesle. Z čela si utřel studený pot a trochu se napil vody.

Dveře se otevřely a v nich se objevila bělovlasá stařena. Tvář měla vráscitou a z jejího výrazu šlo vyčíst vyčerpání a úlevu.

Muž se dychtivě zvedl a chtěl se na něco zeptat, avšak porodní bába ho předběhla.

„Jsou v pořádku,“ řekla s úsměvem. „Všichni tři.“

„Tři?“ podivil se muž a zvědavě nakukoval přes její rameno do místnosti za ní.

„Ano, tatínku! Máte dva zdravé syny,“ objasnila mu stařena a uvolnila muži místo ve dveřích. Ten vběhl dovnitř, a když viděl ležet svou ženu na posteli, zpocenou a vyčerpanou, jak s úsměvem drží na hrudníku dvě malé ratolesti, štěstím se rozbřečel. Došel k posteli, políbil manželku na čelo a pohládl ji po vlasech. Poté se naklonil ke

svým synům. Každého opatrně pohladil po hlavičce a láskyplně políbil na tvářičku.

„Jak se cítíš, Eduo?“

„Unavená,“ přiznala žena, ale z jejího výrazu šlo vyčíst i nesmírné štěstí a radost.

„Musíš se trochu prospat, abys nabrala ztracenou sílu,“ radil čerstvý tatínek, „ukaz, uložíš je do kolébky,“ dodal a chystal se vzít jedno miminko do náručí.

„Počkej, Kyliu!“ zastavila ho manželka, „nechej je ještě chvílku u mě,“ poprosila.

„Dobrá,“ vyhověl jí muž a přisunul si židli k posteli. Položil si hlavu vedle své ženy a společně pozorovali spící synky, dokud vyčerpaná maminka také neusnula. Potom opatrně uložil oba chlapečky do kolébky a přikryl je peřinou. Potichu vyšel z ložnice, aby se mohl vyrovnat s porodní bábou. Ta však nebyla nikde v dohledu. Vyšel tedy do denního světla, leč ani tam po ní nebylo ani vidu ani slechu.

Z domu zaslechl dětský pláč, a proto se s myšlenkou, že se se stařenou vyrovná při nejbližší návštěvě vesnice, vrátil zpět.

O pár hodin později kdosi zaklepal na dveře.

Kyliu spěchal otevřít v domnění, že si porodní bába přišla pro svůj výdělek. Když však otevřel, stál na verandě bělovlasý stařík v jasně bílém hábitu, na kterém měl v oblasti hrudi vyobrazen jakýsi strom.

Stařík se představil jako opat Harnanského řádu a poprosil o chvílku času.

Kyliu pozval starce dál a usadil ho v proutěném křesle. Rychle připravil čaj a sedl si naproti usměvavému starci.

„Dovolte, abych se nejprve představil,“ začal opat a ochutnal čaj.
„Mé jméno je Hatyb.“

„Kyliu,“ odpověděl muž.

„Určitě si říkáte, co mě k vám přivedlo?“

„Popravdě ano. Příliš poutníků k našim dveřím nezavítá.“

„Slyšel jste někdy o Amare?“ zeptal se tajnůstkářsky Hatyb.

„Jakpak by ne. Jako malý jsem legendy o Amare přímo miloval.“

„Co kdybych vám řekl, že to nejsou legendy, ale holá pravda? A že jedno z vašich dětí je Amare?“

„Nesmysl,“ uculil se Kyliu, „legendy o Amare se vyprávějí dětem před spaním, aby klidně usnuly. Ty určitě nejsou pravdivé.“

Hatyb vytáhl popraskanou hliněnou destičku a začal číst.

*V den, kdy planety na obloze pentagram vytvoří,
jen jedno jediné dítě se narodí.*

Vzácným darem bude oplývat,

Amare jej budou nazývat.

Pro konání dobra jest vyvolen,

avšak nesmí býti z dvojčat narozen.

Druhorozené dítě v sobě skrývá veliké zlo

pouze při prvním novu měsíce může býti zabito.

A to jen při pentagramovém postavení planet,

které nastává jedenkrát za jedenadvacet let.

„Vaši chlapci se narodili dnes, nemám pravdu?“ zeptal se stařec, zatímco hliněnou destičku pečlivě zabalil do kusu kůže a uschoval zpět

do hábitu.

„Jak to víte?“

„Mohl byste jít se mnou ven, prosím?“

Kyliu vstal z křesla a následoval starce do tmy na dvorku před domem.

„Vidíte támhletu namodrale zářící tečku?“ zeptal se Hatyb a ukázal k temnému nebi.

„Ano.“

„Co támhletu načervenalou?“

„Také.“

„Kousek od ní je zelená, pod nimi je růžová a nakonec je tam i...“

„...fialová,“ doplnil Kyliu zamysleně. „Proč mi to ukazujete?“

„To jsou planety,“ objasňoval Hatyb, „kdybyste je spojil nití, dostanete pravidelný pětiúhelník. Ten, o kterém se píše ve verších.“

„Nemožné. Je to jen legenda, zveršovaná nějakým básníkem, který si vydělával v zaplivaných krčmách.“

„Každá legenda se zakládá na pravdě, a jsem si plně vědom, čeho po vás žádám, ale na vašem rozhodnutí závisí mnoho životů.“

„Vždyť je to dítě. Mé dítě! Kde by se v něm vzalo jakékoliv zlo?“

„Zlo má mnoho podob a mnoho způsobů projevu. To, co jedněm přijde jako zábava, druhým působí nesmírnou bolest. Nikdo vám nemůže zaručit, že v mládí nezaklíčí semínko nenávisti, které v dospělosti změní veselého člověka v nebezpečné monstrum chystající se zničit celý známý svět. Nezapomeňte! Při prvním novu měsíce.“ S tím Hatyb zmizel Kyliuovi přímo před očima. Muž chvíli nevěřícně zíral do tmy, než se vrátil zpět do domu.

Jeho manželka byla vzhůru a on jí vše pověděl.

„Ty tomu věříš?“ zeptala se Edua poté, co Kyliu skončil.

„Popravdě řečeno, sám nevím,“ odušil muž zahanbeně, „jako malý jsem vždy toužil stát se bájným hrdinou Amare a při představě, že budeme jednoho vychovávat...“

Kyliu se zasníl.

„A co druhorozený, toho chceš zabít?“ zhrozila se Edua.

„Potichu! Ještě je vzbudíš,“ upozornil muž. „Nikoho zabít nechci,“ pokračoval, „ale jestli je to prococtví pravdivé...“

„...takže bys ho klidně zabil,“ řekla Edua a nevědomky přenesla opovržení z mysli do výrazu své tváře.

„To jsem přeci neřekl, lásko,“ bránil se muž a položil svou dlaň na hřbet ruky své ženy.

„Ale uvažoval jsi o tom!“

„Ano,“ přiznal smutně muž.

Edua znechuceně vytrhla ruku z něžného sevření.

„Ale nikdy bych to nedokázal,“ dodal rychle Kyliu, vědom si toho, co jeho pravdomluvnost právě způsobila.

„Lidé se nerodí hodní či zlí,“ čertila se žena. „Lidé se jimi stávají díky činům, které v životě dělají.“

„Máš naprostou pravdu, lásko,“ souhlasil muž zahanbeně. „Netuším, proč mě to vůbec napadlo.“

„Určitě tě ten stařec očaroval. Chtěl našeho miláčka ke kdovíjakému rituálu a snažil se tě přesvědčit legendou o Amare.“

„Máš pravdu. Pojdme spát. Čekají nás náročné dny.“

Edua i Kyliu si šli lehnout do postele a díky pokročilé noci a

náročnému dni brzy usnuli.

O pár hodin později probudil Kyla hlasitý dětský pláč. Sáhl vedle sebe na postel a chtěl probudit ženu, jenomže místo vedle něj bylo prázdné a studené. Rychle zapálil svíčku a rozhlédl se po ložnici. Edua nebyla nikde v dohledu. Vstal a přešel ke kolébce. K jeho překvapení tam našel pouze jedno z dětí. Vzal ho do náruče a vyšel z pokoje najít svou ženu. Volal jí jménem a prohledal celý dům, leč ona nikde nebyla.

Vyšel na verandu, avšak i její oblíbené houpací křeslo bylo prázdné. Tedy skoro prázdné. Ležel tam list papíru popsaný jejím rukopisem.

Kyliu ho začal číst.

Můj milý!

Tyto řádky píše s těžkým srdcem. Dlouho jsem o našem rozhovoru přemýšlela a dospěla jsem k závěru, že Ti již nadále nemohu plně důvěřovat.

Ty víš, jak hluboce a vroucně Tě miluji, ale dnes jsem začala někoho milovat více.

Naše syny.

Pomyšlení, že Tě vůbec napadlo se jednoho vzdát, mě vyděsilo natolik, že Tě raději společně s druhorozeným synem opustím, než abych žila do konce svých dní v obavě, že bys mi ho vzal. Nejraději bych měla oba synky u sebe, ale to bys nás rychle našel, a proto Ti prvorozeného s těžkým srdcem a velkým sebezapřením nechávám s vědomím, že mu budeš dobrým otcem, jako jsi mi byl manželem.

*Žádám Tě, ve jménu naší lásky, nehledej nás!
A prosím! Opatruj prvorozeného.
Snad nás osud svede dohromady i v příštím životě.
Miluji Tě! Sbohem.*

Když Kyliu dočetl dopis, stékaly mu po tvářích kapičky slz. Klučina v náruči opět klidně spal. Tolik mu najednou připomínal jeho ženu.

Zahleděl se na tmavý les v dáli.

Kdyby okamžitě vyrazil, do rána by Edui našel a odvedl ji zpátky domů, ale ta věta z dopisu: „*Žádám Tě, ve jménu naší lásky, nehledej nás!*“ jakoby mu přikovala nohy k verandě.

„Sbohem lásko – v příštím životě,“ rozloučil se nahlas se samotou a vrátil se do domu.

KAPITOLA 1

O pět set osmdesát osm let později jel plavovlasý jezdec neúrodnou a pustou krajinou. Do zad mu svítilo slunce a na sedmého března byl nezvykle teplý den.

Kamaše, vlněný kabát a boty z jelenice měl pokryté lehkou vrstvou prachu a špíny. Pět dní nespátl živou duši a kam až jeho modré elfí oči dohlédly, nebylo nic krom pár keřů připomínajících keře šípkové.

Zásob mu moc nezbyvalo a jeho šedák s bílou hřívou, slyšící na jméno Murik, už neklusal s takovou lehkostí, s jakou vyjížděl ze svého rodného města.

Poutník neměl od ranního probuzení ani sousto a jeho žaludek hlasitě naříkal a žadonil o trochu teplého přídělu. Elf se ho pokusil ztišit alespoň vodou a pokračoval dál na sever.

Do večera, než se rozhodl utábořit, stále nikoho nepotkal. Nedělal si příliš hlavu s hledáním vhodného místa, jelikož nebyl poblíž žádné hlavní cesty. Navíc celé okolí bylo stejně jedna velká planina, na které se nebylo kam schovat. Rozdělal oheň, sobě ohřál zbytek králičího masa a Murikovi dal trochu ovsu a hrst cukru. Než dojedl, celé nebe se rozzářilo hvězdami a elf se uložil ke spánku. Jasně jarní noci neměl příliš v lásce – znamenaly mrazivá rána.

I když byl náročným putováním znaven, nemohl usnout a přemýšlel.

Co ho přimělo vydat se na svou první cestu mimo Kluarský les?

Sice to byla vůle rady starších, ale jako syn vládce Kluarských lesů mohl klidně odmítnout a nikdo by mu to nezazlíval.

Bylo v tom něco jiného. Že by touha dokázat v životě něco neobvyklého? Nebo se jen nechtěl vzepřít slovům svého otce, který až přehnaně naléhal, aby jeho jediný syn dokázal, že se nebojí osudu postavit čelem?

Ať tak či onak, vydal se na cestu se svým věrným přítelem.

Ten však byl záludně zabit v pohraničním městě Tarok a on zůstal sám v neznámém kraji.

Zásoby mu docházely, a i když znal nespočet triků jak přežít a kde najít vodu, v takto drsném kraji toho nemohl využít. Živočichy a rostliny, které zde, v tak nehostinné přírodě, připomínající tundru, znal, mohl spočítat na prstech jedné ruky.

Hluboké ticho jasné chladné noci přerušil šepot lidských hlasů. Elf okamžitě uhasil oheň a sevřel v ruce meč, který byl vyroben za dávných časů míru, kdy svět vzkvétal, a umění elfích mistrů kovářů bylo na vrcholu.

Nechal se pohltit stínem nedalekého keře a vyčkával příchodu hlasů.

Zanedlouho se tak stalo a poutník uzel tři postavy. Jelikož svítíl měsíc, rozeznal dva urostlé muže a ženu. Muži měli na sobě dlouhé kožené kalhoty a kožené kabáty. V rukou svírali meče s oboustranným ostrím. Žena byla oděna v kožených kalhotách a přes ramena měla připnutý šedivý plášť. K opasku měla připevněnou pochvu s krátkým mečem a v ruce držela lehkou kuši s nasazeným šípem.

„Tady někde to musí být,“ promluvil polohlasem vyšší z mužů.

„Našla jsem ještě doutnající dříví,“ oznámila žena, „kolik myslíte, že jich je?“

„Nejspíš jen jeden,“ odpověděl menší muž.

„Pojďme se po něm porozhlédnout, nemůže být daleko, má tu koně a věci,“ řekla žena.

„Jsem zde,“ vmísil se do rozhovoru elf.

Oba muži i žena okamžitě pozvedli své zbraně a připraveni k boji se otočili směrem k místu, odkud hlas vyšel.

„Proč ty obavy, já nejsem váš nepřítel.“

„Tak proč držíš meč a schováváš se za keřem?“ zeptal se menší z mužů.

„Cestuji sám a nemám rád nezvané hosty, a jelikož jste se k mému tábořišti připlížili tišeji než myš do kuchyně, musel jsem být opatrný. Kdo vůbec jste a co tu pohledáváte?“

„Já jsem Moska, toto je Tyko a Selda,“ řekl vyšší z mužů, „a byli jsme pouze zvědaví, kdo táboří v tak nehostinné krajině.“

„Jezdíme touto tundrou pravidelně,“ přidala se Selda, „a proto víme, jak tato krajina dokáže být nemilosrdná. Nejednen poutník tu umřel žízni. Projet Území nikoho trvá déle jak týden, a pokud nemáš s sebou dostatek vody nebo nevíš, kde ji získat, odměnou ti je jistá smrt.“

„Proto,“ začal Tyko, „když jsme zahlédli oheň, museli jsme se přesvědčit, zdali tu někdo nepotřebuje pomoc,“ pokračoval, „plameny byly vidět na míle daleko a přišlo nám, že tak chce na sebe někdo upozornit.“

„Je těžké najít v této krajině vhodné místo na táboření,“ obhajoval se elf, „a jelikož jsem již několik dní nepotkal živou duši, příliš jsem si s vybíráním tábořiště hlavu nelámal,“ dodal a snažil se přitom tvářit lhostejně, avšak v nitru ho sžíral fakt, že udělal tak školáckou chybu.

„Takže je vše v pořádku? Nějak mi uniklo tvé jméno,“ optal se Moska.

„Mé jméno je... Gorm,“ odušil rozpačitě elf po krátkém zaváhání, „a nějaké zásoby a čerstvá voda by přišly vhod,“ přiznal.

„Zásob máme dostatek. Necelou míli odtud máme povoz se zásobami, který hlídají naši přátelé,“ řekla Selda, „pokud chceš, nějaké ti dáme, vždy s sebou bereme více zásob, pro případ nouze,“ usmála se.

„To byste byli moc laskaví. Odkud přicházíte a kam máte namířeno, smím-li to vědět?“ zeptal se elf, který z trojice cítil upřímnou dobrosrdečnost.

„Jedeme ze západního pohoří Tuhých zim a vracíme se domů. Do pohraničního města Dael,“ odpověděla Selda.

„Odkud a kam cestuješ ty?“ zajímal se na oplátku Tyko.

„Já a můj kůň Murik putujeme již několik týdnů do Království sedmi národů.“

„Tam odtud pocházíme,“ vykřikl menší z mužů. „Dael se nachází nedaleko jižní hranice s Územím nikoho.“

„Nemohli bychom se k vám přidat?“ optal se elf znatelně nadšen.

„Ale zajisté. Jsi vítán, alespoň mi trochu přiblížíš váš kraj. Jsem hrozně zvědavý,“ řekl Tyko, „teď už je ale pozdě, a proto bychom se vzdálili a zítra časně ráno tě zde vyzvedli.“

„Budete moc laskaví. Takže jsme domluveni. Dobrou noc,“ rozloučil se Gorm.

Ze spánku probudil Gorma hlas říkající: „Vstávej, je čas vyrazit!“

Elf vytřeštil oči, uchopil vedle sebe ležící meč a než malý hnědovlasý muž stačil mrknout okem, stál před ním Gorm plně připraven k boji.

„Co to děláš, to jsem já, Tyko!“ vykřikl vyděšeně. Pro jistotu ustoupil o krok zpět a povytáhl meč z pochvy.

Gorm, jako by se teprve teď probral, polevil ze svého útočného postoje a s omluvou podal Tykovi ruku na uvítanou. Rychle si posbíral své věci ze země, nasedl na Murika a společně dohnali nepříliš vzdálený povoz, kde se seznámil s Irmusem, který vůz kočíroval, a Theólou, vozkovou ženou.

Cestou do Daelu Gorm vyprávěl o kraji, kde žije, a o elfech a jejich zvycích, avšak jen tolik, kolik mu úsudek dovoloval i navzdory tomu, že se v jejich přítomnosti cítil nezvykle dobře.

Putovali po čtyři dny, než se pozvolna začala měnit krajina kolem nich. Neúrodná, nehostinná tundra se pomalu stávala krajinou s mnoha loukami, lesy se stromy všeho druhu, potůčky, říčkami a řekami, se zvířaty pobíhajícími po lese a pijícími z tůňek.

Ptáci tu létali a zpívali mnoho pro Gorma neznámých písní. Tu a tam se objevila malá stavení s poli a překrásnými zahradami, které se ovšem ani zdaleka nedotýkaly krás zahrad elfů.

Šestého večera jejich společného putování se ocitli před hradbami Daelu.

Město bylo velmi dobře opevněno a nacházelo se na dobrém strategickém místě. Z východní hradby bylo vidět řeku Malonku a za ní v dále vyplňovaly obzor Krvelačné hory táhnoucí se od severu až k jihu. Na severu se střídala nedávno zoraná pole s lány a lány luk a mezi nimi se krčila malá stavení. Na západní straně se asi po třiceti mílích nacházel dosti hustý les a z jihu Gorm přicestoval.

Do města se dostali západní branou, která jako jediná byla natolik široká, že skrze ni mohl projet povoz.

Uprostřed velikého obchodního města se nacházela malá pevnost, která sloužila jako poslední útočiště, kdyby snad někdo překonal daelské pětatřicet yardů vysoké nedobytné hradby, které svým vzhledem přiváděly Gorma k údivu.

Byly postaveny tak, že ze základů se opevnění směrem vzhůru rozšiřovalo.

„To je kvůli obraně,“ informoval Tyko, když viděl, jak elf zamyšleně pozoruje hradby, „ze zkušeností vyplývá, že nejvyužívanějším prostředkem ke zdolání hradeb jsou provazové žebříky. Jsou lehce zhotovitelné a každý útočník může mít jeden. U klasických valů si útočníci při lezení pomáhají tím, že jakoby chodí po hradbách vzhůru.“

U nás musejí vyšplhat po provazu, tím se mnohem rychleji vyčerpají a pro obránce jsou snazšími protivníky. Navíc je na předprsni větší prostor a vejde se tam více obránců. Jedni střílejí z luků, zatímco druzí odsekávají zakotvené provazové žebříky.“

„Smysl to dává,“ souhlasil Gorm.

Za branou projeli několika ulicemi až k malému dřevěnému domku se dvěma patry a s dosti zanedbanou zahradou.

Zde bydlel Tyko.

Majitel domu a elf se rozloučili se zbytkem přátel a odvedli koně do stáje, která stála vedle domu. Vytřeli je do sucha, vyhřebelcovali a na noc jim dali oves a seno smíchané se sušenou vojtěškou.

V předsíni odložili kabáty na ručně vyřezávané věšáky a Tyko odvedl hosta do pokoje s krbem.

Přízemí mělo ještě kuchyň a spíž. V podkroví se nacházely tři pokoje, údajně pro hosty.

Tyko rozdělal v krbu oheň, aby vyhrál domek a šel do kuchyně připravit večeři. Gorm si mezitím prohlížel sbírku zbraní z nejrůznějších koutů světa.

Přímo nad krbovou římsou visely dvě vzájemně překřížené sekyry s esovitě prohnutými listy čepele, které se směrem k ostří rozšiřovaly. Topůrka měly nezvykle krátké a vykládané polodrahokamy, proto elf usoudil, se jedná o okrasné vrhací sekyry.

Pod nimi byla pověšena na první pohled obyčejná šavle. Při bližším zkoumání však Gorm zjistil, že má hlavici jílice připomínající orla. Nad sekyrami pak dýka ve zlaté pochvě, jejíž jílec byl hojně ozdoben různými drahokamy a polodrahokamy.

Nalevo byl přibitý oválný štít potažený kůží, s kovovou puklicí uprostřed, jež měla ve středu zhruba dva palce veliký vystouplý hrot.

Vpravo pak visela kuše. Gorm na ní neshledal nic zvláštního, a proto se vydal za Tykem do kuchyně.

Po vydatné večeři si povídali, a když se přehoupl den v jiný, byli oba natolik unaveni, že by usnuli snad i vestoje. Tyko zavedl hosta do podkrovního pokoje, kde elfa uložil ke spánku.

Ráno čtrnáctého dne měsíce března se Gorm probudil svěží a odpočat, jak už dlouhou dobu nebyl. Sešel do přízemí, kde už na něj čekala snídaně.

Zrovna když zapíjel poslední sousto uzené šunky s chlebem ovocným čajem slazeným medem, přišel Moska se Seldou a mezi dveřmi se dali do řeči s panem domácím.

„Dobré ráno vespolek, copak se děje?“ vmísil se do rozhovoru elf.

„Moska mi právě sděloval, že se ve městě potuluje jakýsi trpaslík a ptá se po cizinci elfího původu.“

„A co jste mu řekli?“ zeptal se Gorm s neskrývaným zájmem.

„No, že jsme nikoho takového neviděli,“ odpověděl Moska.

Gorm si oddychl a zamysleně odešel zpět do kuchyně, následován ostatními.

„Bude lepší, když se s vámi, přátelé, okamžitě rozloučím a co nejrychleji odjedu z města, abych vám nepřivolal nějaké nepříjemnosti.“

„Jestli je to nutné, my tě tu držet nebudeme,“ řekl Tyko a položil ruku Gormovi na rameno.

Elf se na něj podíval a v jeho jasně modrých očích byl vidět náznak obavy. Nato se otočil, vyběhl do podkroví, kde si začal balit věci.

Zanedlouho za ním přišel Tyko. „Budeš něco potřebovat?“

Gorm chvíli přemýšlel a poté, aniž by přestal ukládat věci do malé torny, odpověděl: „Potřeboval bych nějaké zásoby pro mě a mého

koně.“

„O to už je postaráno. Poslal jsem Mosku a Seldu na trh,“ řekl Tyko. „Já teď budu ve stáji připravovat koně, kdybys něco potřeboval,“ dodal a nechal elfa o samotě.

Připraven vyrazit přišel Gorm za Tykem do stáje.

„Nemusíš pospíchat, vykradu se za tmy, aby mě nikdo neviděl.“

„To je dobrý nápad, ale jestli chceš, můžeme tě ukrýt v našem voze a z města vyvézt.“

„To stojí za zvážení,“ řekl zamyšleně Gorm.

„A kdy bychom vyrazili?“ zeptal se po chvíli.

„Po obědě. To by se měli vrátit Moska se Seldou. Pojď mi, prosím, pomoci jítlo připravit.“

Oběd měli skoro hotový, když se ode dveří ozval Moska.

„Potřebujeme tu pomoci.“

Gorm bleskurychle přiběhl ke dveřím a odlehčil trochu Seldě. Nákup nechal v kuchyni a v jídelně usedl s ostatními k obědě.

Po jídle vyrazil Moska pro vůz, Selda začala sklízet ze stolu a elf s Tykem se dohadovali, co všechno s sebou bude Gorm potřebovat.

Zanedlouho tu byl zpět Moska s vozem, který kočíroval Irmus.

Gorm, zahalený v plášti s kápí přehozenou přes hlavu, přivázal Murika k povozu, cosi mu pošeptal do ucha a zalezl do útrob vozu.

Z města se dostali bez problémů. Za branou zahrnuli na sever a po několika mílích dorazili k rozcestí, kde elf vystoupil.

„Kam pojeděš?“ zeptal se Tyko.

„Potřebuji se dostat do Bazaltu,“ odtušil Gorm.

„Cože? Do města skřetů!“ divil se nejen Moska.

„Ano,“ odvětil klidně elf, „prý je to nejkratší cesta skrze Krvelačné hory,“ dodal.

„To je sice pravda,“ reagoval Tyko, „ale i když jsou skřeti drženi na uzdě naším králem, cizinci se v Bazaltu ztrácejí docela často.“

„Nemám času nazbyt, a proto musím projet skrze Krvelačné hory co nejrychleji.“

„Ta cesta je sice nejrychlejší,“ souhlasil Moska, „ale také nejnebezpečnější. Pět dní odtud je město stolinů – Mosar. Tam vítají cizince s otevřenou náručí.“

„Jenomže já směřuji do Mortresu a ten se nachází, podle mých informací, necelý půlden jízdy od východní brány Bazaltu.“

„To je pravda. V tom případě se musíš dát touto cestou,“ vysvětloval Moska, ukazujíc na severovýchodní cestu, „na první křižovatce se vydáš na východ. K večeru bys měl dojet k mostu přes řeku Malonku a hned za ním narazíš na rozcestí,“ pokračoval. „Dej se proti proudu řeky a za tři dny jízdy na koni dorazíš do Bazaltu,“ zakončil svou přednášku.

„Dobře,“ řekl chápavě Gorm. „Všem bych chtěl poděkovat za vaši ochotu mi pomoci, zvláště pak tobě, Tyko za výbornou večeři a skvělý oběd, na který bude můj žaludek ještě dlouho vzpomínat. Doufám, že se naše osudy ještě setkají za příznivějších podmínek. Prozatím bude lepší o mé návštěvě pomlčet,“ dodal a rozloučil se.

KAPITOLA 2

K večeru přijel Gorm k dřevěnému mostu, jenž mu Moska popisoval.

Vypadal dosti staře, ale zachovale. Trámy ležely podélně v těsné blízkosti v šířce tří koní v plné zbroji královských rytířů jedoucích v řadě vedle sebe. Škvíry, vzniklé z nedokonalého opracování do požadovaných rovných stran a pravých úhlů, byly už dávno ucpané kameny, kamínky a prachem z cest, ať už to způsobili vědomě dělníci při stavbě či nevědomky pocestní a jejich vozy nebo koňská kopyta. Zábradlí bylo do celé své výšky pěti stop plné z důvodu zesílení bytelnosti konstrukce celého mostu. Na obou koncích měl dřevěnou vstupní bránu, na jejíž výrobě se nejspíš podíleli ti nejlepší řezbáři minulosti.

Na západní bráně bylo vyryto Slunce a pod ním napsáno: ‚Měsíc tě doprovází za noci, Slunce za dne, milý poutníku.‘ Do východní brány byl vyřezán Měsíc a pod ním nápis: ‚Slunce tě doprovází za dne, Měsíc za noci, milý poutníku.‘

Gorm projel západní branou, a když byl uprostřed mostu, objevil se na jeho druhém konci muž.

Byl přibližně stejně vysoký jako elf. Dobře rostlý, v nejlepších letech. Oblečen v tmavé vlněné košili s dlouhými rukávy a kožených kalhotách, které mu v pase přidržoval opasek s pochvou s mečem na pravém boku. Vlasy, jejichž konce mu dosahovaly skoro až

k lopatkám, měl světlé, vzadu svázané kouskem látky do culíku.

Drsná zjizvená tvář naznačovala, že už prošla mnoha souboji a utvrzovala elfa v tom, že před ním stojí zdatný a houževnatý válečník.

„Chceš-li projít, poutníku, musíš mi zaplatit,“ řekl muž hlubokým a pevným hlasem.

„Co když nezaplatím?“ opáčil elf viditelně překvapený.

„V tom případě se můžeš obrátit a hledat si jinou cestu, jak se dostat na druhý břeh řeky.“

„Co když ani to neudělám?“

„V tom případě zemřeš,“ odvětil chladně muž, „a já si přivlastním všechny tvé věci a koně.“

„Pokud je mi známo, zlodějna je v Království sedmi národů hrdelním zločinem,“ řekl jezdec a sesedl z koně. Ze zad sundal vak a připevnil ho k sedlu. Obešel Murika a z koženého toulce vytáhl jeden šíp s jasně žlutým peřím, které užívají pouze lesní elfové, žijící v Kluarských lesích.

Toto žluté peří dostávají jako dar od fénixů, zlatých ptáků, kteří každoročně o letním slunovratu vyměňují staré peří za nové. Zvláštností je, že peří zůstává stále jasně žluté, i když se ho fénixové zbaví.

Elf konec šípu zapřel o těživu luku, kterou dvěma prsty natáhl a zamířil muži na jeho levé rameno. Nechtěl jej v případě nutnosti hned zabít, ale pouze vyřadit jeho dominantní ruku z boje. Vzhledem k tomu, že měl muž pochvu s mečem na pravém boku, usoudil, že bude levák.

„Ustupte mi z cesty, je-li vám život milý!“ řekl Gorm výhružně.

„Bojuj jako chlap, máš-li dost odvahy,“ odvětil muž a snažil se, aby to znělo nebojácně.

Gorm se pousmál a pomalu povolil napjatou tětívu. Šíp uložil do toulce a luk připevnil zpět k sedlu. Vytáhl meč z pochvy, několikrát jím opsal ve vzduchu neviditelný kruh, aby si protáhl svaly a po pár krocích stanul před mužem. Mohl si dovolit zaplatit za bezproblémový průchod, ale po několika týdnech úmorného a jednotvárného putování se rozhodl pro malé zpestření a procvičení svých dovedností.

Chvíli tam jen stáli a prohlíželi si jeden druhého. Zatímco Gorm vypadal uvolněně, muž se zdál napjatý. Stále byl svou odhodlaností zaslepen a neuvědomoval si, proč se elf, který ho mohl nemilosrdně zabít, dobrovolně vzdal své výhody.

Nedbaje důsledků zaútočil výběřčí první. Gorm byl však od raného dětství cvičen v boji muže proti muži a výpad s přehledem vykryl.

Vzápětí uštědřil útočnickovi svižnou ránu plochou stranou čepele do hřbetu ruky, ve které muž svíral jílec svého meče.

Výběřčí ustoupil o krok zpět a drže se za ruku řekl: „Jsi rychlý, ale co ty na tohle?“ Mohutným máchnutím se znovu vrhl v seč.

Gorm i tento bezhlavý výpad, mířený na hrudník, odrazil, ale pouze za cenu úkroku zpět. Následovala série mužových útoků, při kterých se elf s úsměvem bránil a občas svého protivníka upozornil na nedostatečné krytí.

Výběřčího začal přemáhat hněv. Uvědomoval si, že si s ním cizinec jen pohrává a že je daleko lepší než on. Za jiných okolností by

souboj dávno vzdal a nechal soupeře projít, ale cizincova povrchnost jej urážela, a proto chtěl elfa za každou cenu porazit. S novou zuřivostí zaútočil. Výpady byly rychlé a přesné, až ho to samotného překvapilo. Jeho protivník je sotva stačil vykrývat. Následně prošlo jeho ostří elfovou obranou a hrotem meče jej škrábl na krku. Byl tím natolik ohromen, že zastavil další útok a tím vlastně prohrál.

Gorm ustoupil o dva kroky zpět. Sáh si na zraněné místo a podíval se prsty. Měl na nich krev. „To bylo dobré,“ nepřestával se usmívat. „Opravdu dobré, něco ve vás je, ale nyní je řada na mně, nemyslíte?“ dodal a zaútočil.

Všechny jeho zásahy byly vedené s naprostou přesností a s jediným cílem, připravit protivníka o zbraň.

Muž se bránil, jak nejlépe dovedl, leč to mu nestačilo a zanedlouho Gorm držel v jedné ruce svůj meč a v druhé meč svého soupeře.

„Do toho! Udělej, co musíš!“ řekl výběřčí, ač udýchaný, naprosto vyrovnaně a zavřel oči.

„Jestli vám mohu poradit, zanechte tohoto... řekněme zaměstnání. Příště byste mohl narazit na někoho, kdo nebude tak shovívavý,“ radil elf a podal muži jeho meč jílcem napřed.

Ten mu jej vyrazil z ruky a řekl: „Dle zlodějského kodexu teď můj život náleží tobě. Tak mě zabij.“

„Kdybych vás chtěl zabít, už byste byl mrtev, nemyslíte?“

„To mi nemůžeš udělat. Takhle mě zostudit a ještě mě s tou hanbou nechat žít.“

„Zostudil jste se sám, tím, že vybíráte peníze od poutníků, i když k tomu nemáte oprávnění.“ Elf se obrátil a šel ke svému koni.

Muž sebral meč ze země a chystal se znovu zaútočit.

„To bych vám neradil,“ řekl chladně elf, aniž by se otočil. „Já druhou šanci nedávám.“

Výběřčí zaváhal. Elfův soucit a sebejistota spustily proud různorodých myšlenek. Před malou chvílí byl muž smířen se smrtí, protože od třinácti let neznal nic jiného než boj o přežití. Silnější měl vždy co do žaludku. Zlodějský kodex mu udával životní směr a zaručoval každodenní jistoty, ale nyní v něm zaklícila semínka pocitů, která dlouhá léta nepocítil. Šlechetnost a odpuštění. Pochopil, že právě dostal druhou šanci. Meč zarachotil o zem.

Gorm s úlevou došel k Murikovi. Nasedl na něj a dojel k muži na druhém konci mostu. Ten si mezitím odevzdaně sedl na veliký balvan vedle rozcestí, viditelně přemožen tíhou dávno zapomenutých pocitů.

„Bojujete dobře, pane,“ pochválil muže elf. „Co si najít práci jako ochranný doprovod nějakého kupce?“ navrhl.

„Tak si mě najmi ty.“

„To nejde. Cestuji sám.“

„Já ti nebudu překážet. Ani o mně nebudeš vědět,“ žadonil muž.

„Jak jsem řekl, nejde to. Už teď jsem měl odpočívat, abych zítřejšího rána byl svěží a cílý a odpočatý mohl vyrazit na cestu. Je mi líto, ale opravdu to nejde. Snad kdybychom se potkali, až nebude doba tak zlá. Sbohem a dávejte na sebe pozor,“ rozloučil se elf a odjížděl severní cestou.

Muž za ním sice ještě něco pokřikoval, ale Gorm jej nevnímal a poohlížel se po dobrém místě k přečkání nadcházející noci.

Už byla skoro tma, když ho našel. Dal si skrovnou večeři a

neklidným spánkem usnul.

Těsně před prvním ranním paprskem slunce probudil elfa zlý sen. Aby na něj rychle zapomněl, rozdělal oheň a ohřál si jídlo.

Po snídani osvěžil své tělo v řece, jejíž voda byla docela teplá na to, že bylo patnáctého března, a vyrazil směrem ke Krvelačným horám.

Po celý den měl pocit, jako by ho někdo sledoval, a jelikož ho od útlého věku učili, že má věřit svým instinktům, vylezl na jeden ze stromů lemujících cestu a Murikovi dal znamení, aby pokračoval.

Skryt co nejtěsněji u kmene stromu, jak to umí pouze elfové z Kluarských lesů, vyčkával a sledoval dění kolem.

Po chvíli kohosi spatřil. Postava neustále seskakovala z koně a shýbala se k zemi, kde pečlivě zkoumala prašnou cestu. Když došla až pod Gormův strom, zastavila a důkladně si prohlížela stopy pod stromem.

„To je zajímavé, jako by slezl z koně, ale kde jsou jeho stopy,“ přemýšlel nahlas stopař.

V tu chvíli ho to napadlo, ale bylo pozdě. Zvedl hlavu a viděl, jak na něj někdo skáče ze stromu. Aniž by stačil něco udělat, ležel břichem na zemi a nad ním se tyčila štíhlá postava držící meč, jehož hrot směřoval na zátylek stopaře.

„Kdo jste a proč mě sledujete?“ řekl ostře elf.

„To jsem já,“ řekl muž a pomalu se obracel čelem ke svému

přemožiteli.

„Vy?“ podivil se Gorm. „To jsem se včera nevyjádřil dost jasně? Nestojím o společnost.“ I když byl rozzloben, že ztratil další čas, s omluvou pomohl muži postavit se na nohy.

„Vyjádřil ses dost jasně, i přesto stále doufám, že mě vezmeš sebou.“ Muž se postavil a rukama si oprášil oblečení, aby alespoň trochu nabyl ztracené důstojnosti.

„Už jsem ti řekl, že to nejde.“ Gorm přešel z vykání na tykání. Nevěděl proč. Snad to bylo kvůli chování muže před ním, nebo už nyní byl podvědomě rozhodnutý, že přijme nabídku a dovolí mu cestovat s ním. Již včera večer nad tím přemýšlel, a došel k závěru, že mu společnost chybí. Od narození nikdy nebyl sám po tak dlouhou dobu.

„Já vím,“ odsouhlasil muž, „ale v dnešní době není dobré cestovat sám. Měl bych raději jet s tebou. Ať jedeš kamkoliv, určitě se ti bude hodit jedna čepel navíc.“

Elf se zamyslel. Muž se ho pokusil okrást. Proč by měl důvěřovat někomu takovému? Co když si počká na správnou chvíli a okrade ho, až bude spát? Ne. To už mohl učinit včerejší noc, kdyby měl stále takový úmysl. Přeci jenom mluvil o zlodějském kodexu a ti kdo žili podle jakýchkoliv zásad, ať již kladných či záporných, nevzdávali se jich jen proto, že vítr změnil směr, odkud fouká. Elf věděl, že když včera muž vložil svůj život do jeho rukou, bylo to upřímné, a proto se rozhodl mu věřit.

„Máš pravdu... jak že se to jmenuješ?“

„Zimbasi!“

„Gorm,“ představil se elf. „Cestovat samotný v této době je opravdu nebezpečné,“ uvažoval nahlas a přitom mu na mysl padla vzpomínka na společníka, o kterého přišel ve městě Tarok. „Nežli bys mě zase pronásledoval a zdržoval, pojď tedy raději se mnou,“ dodal po chvíli.

„Ano!“ vykřikl radostně muž.

Gorm zapískal na Murika, který okamžitě přiběhl. Nasedl na něj a společně se Zimbasem se vydali na cestu, která je vedla proti toku řeky Malonky, kde mezi stromy byla udusaná zem o šířce čtyř koní.

„Kam vlastně máme namířeno?“ zeptal se Zimbas.

„Přátelé mi řekli, že tato cesta vede do Bazaltu.“

„To mají pravdu,“ ujišťoval ho muž, „a co tam budem dělat?“

„Nezlob se, ale prozatím si některé věci nechám pro sebe. Sotva se známe.“

„Chápu, a odkud cestuješ?“ změnil téma hovoru Zimbas.

„Jak vidíš, jsem elf a pocházím z velmi vzdálené země, kterou stejně asi neznáš,“ řekl přezíravě Gorm.

„Znám většinu krajů, kde žijí elfové,“ odvětil Zimbas. „Řekl bych, že jsi ze šlechtického rodu lesních elfů, žijících v Kluarských lesích.“

„Máš pravdu,“ řekl s obdivem Gorm. „Až na to, že nejsem šlechtic.“ V duchu si však vynadal, že by mohl lépe skrýt svůj původ. Třeba změna vyjadřování by pomohla, napadlo ho. Jenže když vás celý život nutí chovat se a mluvit kultivovaně, těžko se zažitých návyků dá zbavit lusknutím prstů.

„Proč tedy mluvíš řečí urozených pánů a jezdíš na koni z královské stáje?“

„Vidíš, slunce se chystá jít spát a my bychom měli také,“ konstatoval Gorm a pohoršen popojížděl od svého společníka.

„Dobrá,“ křikl za ním muž a bylo mu jasné, že Gorm mu chce zatajit pravý původ a důvod jeho putování. Neměl mu to za zlé. Také by se nerad svěřoval někomu, koho sotva poznal.

Vhodné místo k utáboření nemuseli naštěstí dlouho hledat, protože Zimbas se ve zdejších lesích potuloval posledních pět let a znal je velmi dobře. Tábořiště sice bylo nebezpečně blízko hlavní cesty do Bazaltu, za to však bylo chráněno ze všech stran před větrem a poskytovalo i dobrou obranou pozici proti případnému napadení.

Zatímco elf rozdělával oheň, podařilo se Zimbasovi ulovit dva zajíce, které si opekli.

„Gorme!“ ujistil se Zimbas, jestli ho elf poslouchá. „Možná jsem se ti měl svěřit hned,“ řekl poněkud zdráhavě.

„Copak máš na srdci, milý Zimbasi?“ zeptal se elf a s chutí se zakousl do králíčího stehna.

Zimbas chvíli zamyšleně koukal na svou porci jídla, než začal s vyprávěním.

„Jaks mi včera večer dokázal, že nejsem nejlepší na světě, sedl jsem si pod ten veliký dub na rozcestí a přemýšlel, co dál. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli tě mám pronásledovat, nebo se vrátit ke své dřívější práci kováře.

Najednou se však na mostě objevil podivný člověk, no, spíš človíček. Byla už skoro tma, a proto jsem na tu dálku neviděl, kdo to je. Až když přišel asi na dva yardy ode mě a obecnou řečí řekl: ‚Dobřej večír přejem, milej pane,‘ jsem teprve rozeznal, co je zač. Byl to

trpaslík.“

Zase ten trpaslík, pomyslel si Gorm.

„Měl dlouhé zrzavé vlasy a vousy, svázané na několika místech do culíků, veliký nos a zvláštní tmavé oči.

„I vám,“ odpověděl jsem poté, co jsem si ho změřil pohledem. Vypadal na houževnatého válečníka, co prošel za rok více souboji, než já za tučt zim.

„Neviděl ste tudy kvaltovat muže s dlouhejma světlejma vlasama a zvláštníma rysama ve vobličejí?“ zeptal se.

„Jo, před několika hodinami,“ odpověděl jsem popravdě s vědomím, že trpaslík moc dobře věděl, že jsi přes most musel projet.

„A máte šajn, kudy se dal?“

„Jel touto cestou,“ ukázal jsem na cestu podél toku řeky, vedoucí do Mosaru. On mi poděkoval, zdvořile se uklonil a vydal se na svém poníkoví po cestě, kterou jsem mu ukázal. Nevím, proč jsem mu zalhal. Avšak přišlo mi zvláštní, že se v jeden den pár hodin po sobě objeví dost daleko od svých domovů elf pronásledovaný nepřítelem na život a na smrt – trpaslíkem. Pronásledovaný říkám z určitého důvodu. Sám jsem si zažil, jaké to je budít se ze spaní při každém zašustění keře. Mít neustále všechny smysl zbystrněné, abych nebyl náhodou nemile překvapen. Jakmile zmínil tvůj popis, byl jsem rozhodnut, že tě musím dohnat. Cesta je sice léty udusaná a několik dní nepršelo, a proto se na ní nedá prakticky stopovat, ale dřív nebo později trpaslík určitě narazí na kupce jedoucího z Mosaru a ten ho zcela jistě pravdivě informuje, že nikoho poslední dva dny nepotkal. Proto jsem ráno nasedl na koně a spěchal za tebou... Vidím, žeš

zamyšlen. Měl jsem radši mlčet?“ dokončil vyprávění muž a konečně i on naplnil žadonící žaludek teplým masem.

„Ne, milý Zimbasi, udělal jsi dobře, že jsi mi to řekl.“

„Kdo je to?“ zajímal se s plnou pusou.

„To já nevím, ale už několik týdnů mne pronásleduje. Poprvé jsem o něm slyšel zhruba před půldruhým měsícem ve městě Tarok od mého přítele,“ řekl elf se smutkem v očích.

„A kde je tvůj přítel? Proč nejede s tebou?“

„Nechce se mi o tom teď mluvit, pojďme raději spát.“

„Ale Gorme, nenech se přemlouvát, alespoň mi řekni, zdali jsem udělal správnou věc.“

„Ano, udělal jsi správnou věc. Svému osudu nikdo neunikne a mám-li se s oním trpaslíkem setkat, stane se tak a já ani ty tomu nezabráníme. Lze to jen oddálit a s tím jsi mi pomohl. Dobrou noc.“ Elf se zády obrátil k vyhasínajícímu ohni a dal tím jasně najevo, že se nadále bavít nehodlá.

„Dobrou i tobě,“ odušil muž a také se uložil ke spánku.

Zimbasi však pod tíhou nezodpovězených otázek nemohl usnout, a proto se rozhodl, že se půjde projít.

Jak se procházel krajinou a vychutnával noční ticho, které bylo přerušeno občasným zahoukáním výra či cvrkotem cvrčků, přemýšlel, co to má Gorm za tajnosti a před čím asi utíká. Utíká - možná nebyl ten správný výraz. Spíše někam směřoval. A to, že jej pronásledoval onen trpaslík, nebyla pouhá shoda okolností. Proč by jinak oba byli vzdáleni na hony od svých rodných krajů. Něco je určitě spojovalo.

Jeho myšlenky přerušil zvuk na tyto končiny a hlubokou noc nezvyklý.

V mžiku se schoval za nedaleký strom a zkoumal, odkud vyšel ten prapodivný zvuk. Jelikož byl měsíc schován za mraky, příliš daleko neviděl. Zavřel oči a zaposlouchal se do nočního života lesa. Zvuk se přibližoval z levé strany. Už byl natolik zřetelný, že Zimbasa rozeznal čísi mluvené slovo.

Sice nerozuměl ani jednomu slovu, ale z Ukbových dolů, kde čtyři tucty dní doloval zlato, znal trpasličí řeč.

Podle tónu hlasu a rychlosti mluvení šlo nejspíš o trpaslíka, který nadávkami nešetřil.

Protože byl zvědavý, zdali to není trpaslík, kterého potkal včera večer, začal se přibližovat k místu, odkud hlas vycházel. Po několika krocích však hlas zmlkl.

Zimbasa zastavil.

Vyčkával.

Půlnoční ticho rozřízl ostrý křik, vycházející zpoza mužových zad. Když se Zimbasa otočil, uviděl ve tmě obrys postavy, rychle se blížící k němu. Sáhl k pasu po meči. Nenašel jej. Ztracen v myšlenkách jej nechal ležet na svých věcech v tábořišti.

Co teď, pomyslel si. Než se stačil rozhodnout k nějakému činu, rozeznal trpaslíka, o němž dnes vyprávěl Gormovi. Natáhl ruce před sebe dlaněmi napřed, aby zastavil blížící se útok a zároveň ukázal, že není ozbrojen a tudíž žádnou hrozbou.

„Co chceš?“ optal se drsným hlasem trpaslík.

Zimbasa i přes tmou rozpoznal dvoubřité ostří sekyry. „Nic,“ odtušil

a polkl naprázdno. Uvítal, že jeho gesto se setkal s úspěchem, a prozatím zastavilo hrozící atak. „Slyšel jsem podivné zvuky, tak jsem byl zvědavý,“ vysvětloval a srdce mu bušilo jako na poplach.

„Tys ten dobrák, co sem ho potkal včera večír na rozcestí, nepletu se?“

„Ano, ano!“

„Tak koukej vyklopit, proč mi lhal a poslal mě jinčí cestou.“

„V životě jsem křivě nepromluvil,“ Zimbás se divil sám sobě, že kvůli elfovi opět lže. Neměl to v povaze. „Opravdu se vydal cestou, kterou jsem ti ukázal,“ dodal. Napadlo ho, proč se vlastně dal na stranu Gorma? Co když udělal něco strašného? Ne. Určitě ne. Kdyby byl elf ten špatný, určitě by ho na tom mostě zabil. Příležitost k tomu měl. Stál na správné straně, to věděl jistě.

„Proč mi zasejč lžeš? Moh bych udělat jedinej pohyb a byli byste tu dva,“ řekl trpaslík a zdvihl sekyru nad hlavu. „Tak kde je?“ zopakoval otázku, hlas měl chladný a bez emocí.

„Jsem zde,“ prolétl tmou Gormův hlas. „A ublížíš-li mému příteli, už nikdy v životě neuvidíš svou rodnou jeskyni.“

„Konečně sem tě našel,“ řekl trpaslík, když se otáčel k místu, odkud hlas vyšel. „Přes měsíc za tebou kvaťuju.“

„Proč? Co po mě chceš?“ řekl elf a přesněji zamířil na trpaslíkovo obnažené hrdlo.

„Vim vo tvym poslání, Xarene a chci mašírovat s tebou proti Darmovi.“

Gorm jako zkamenělý chvíli nevěřičně koukal na trpaslíka a poté se třesoucím hlasem zeptal: „Co vše víš?“

„Dost na to, abys mi uvěřil a vzal mě sebou, podívej,“ pobídl trpaslík Gorma a zvedl nad hlavu medailonek.

„Co to je?“ optal se elf a snažil se rozeznat houpající se předmět.

„Nemám šajn,“ přiznal trpaslík. „Dal mi to tvůj přítel, když vonehdá umíral.“

„Dal? Spíš jsi mu to sebral poté, cos ho zabil!“

„Já ho nezamordoval,“ bránil se trpaslík. „Navopak. Hnal sem se vysekat ho z maléru.“

„Odlož sekyru, dej tu věc mému příteli a nech ho projít ke mně!“ nařídil Gorm. „Žádné zbrklé pohyby,“ dodal rychle.

Trpaslík učinil, jak mu elf přikázal. Muž přešel k elfovi a předal mu černý kulatý kousek kovu s bílým zdobením po okraji.

Gorm předal luk se šípem svému společníkovi a prohlédl si zblízka lesklý kov. Byl bez jakýchkoliv rytin či znaků. Zajímavé bylo jediné to, že z něj vyzařovala silná magická moc.

„Kus očarovaného kovu mě má přesvědčit, že nelžeš?“ optal se Gorm.

„Nemám důvod věšet komukoli bulíky na frňák. Tvůj přítel mi to před smrtí vtisk do dlaně a řekl: Fénix nad lesem letící se vobjeví, když medailónek výjimečnou krev pohltní.“

„Co přesně se v Taroku odehrálo?“ chtěl vědět elf.

„Jedno trpasličí pořekadlo praví: Ráno moudřejší večera jest. Takže se ho budu držet a zítra za rozbřesku se tu setkáme,“ řekl trpaslík a během mrknutí oka zmizel oběma válečníkům z dohledu.

„Co... jak... kdy?“ koktal Zimbasa a nevěřičně zíral na místo, kde ještě před chvílí stál zrzavý válečník.